

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5908/2020
17.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Катарине Манојловић Андрић, Јелице Бојанић Керкез, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужилаца АА из села ..., Република ... и ББ из ..., сада са боравиштем у ..., против тужених ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., чији је пуномоћник Драган Николић адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора и права својине, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5122/2019 од 13.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5122/2019 од 13.05.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5122/2019 од 13.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 3258/16 од 06.09.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је према туженима ВВ и ГГ обојица из ... као продавцима и ДД из ... као купцу да је ништав и без правне важности уговор о купопродаји непокретности оверен код јавног бележника ОПУ. бр. ...-2016 од 01.11.2016. године, као и да су тужиоци АА и ББ, преко сада покојног ЋЋ бившег из ... - оца тужиље ББ, од правног претходника тужених, сада покојног ЕЕ бившег из ..., у току 1997. године купили део парцеле .. на крајњем североистоку до улице у површини од 72м² ради изградње куће, која је сада код Службе за катастар непокретности у Врању уписана под бројем .. на име тужених, као и да су тужиоци на том делу парцеле до 1999. године изградили објекат површине 67м² те да су тужиоци власници тог објекта а тужени обавезани да право својине на кући површине 67м² и земљишту под зградом признају тужиоцима и трпе терет уписа овог права на њихова имена код Службе за катастар непокретности у року од 15 дана по правноснажности пресуде. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да солидарно, на име трошкова парничног поступка, исплате тужиоцима износ од 242.690,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправка одлуке.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 5122/2019 од 13.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 3258/16 од 06.09.2019. године у првом ставу изреке - у

погледу захтева за утврђење ништавости уговора и права својине у односу на стамбени објекат површине 67м². Ставом другим изреке, иста пресуда је укинута у преосталом делу става првог и у ставу другом изреке, и у тим деловима предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према наведеној одредби, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

У овом спору, по оцени Врховног касационог суда, нема правних питања која су од општег интереса или су у интересу остваривања равноправности грађана. Уз ревизију нису приложене правноснажне пресуде којима су судови другачије одлучивали у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима, тако да не постоји ни потреба за уједначавањем судске праксе. Коначно, нема потребе ни за новим тумачењем права - чланова 82а и 82в Закона о основама својинскоправних односа, у погледу узајамности у стицању права својине држављана Републике Хрватске на непокретностима на територији Републике Србије (према јавно доступним подацима Министарства правде обе државе, постоји узајамност у стицању права својине држављана једне државе на непокретностима на територији друге државе).

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужених није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. Вредност предмета спора је у тужби означена износом од 100.000,00 динара (члан 33. став 2. ЗПП), који очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, меродавну за дозвољеност ревизије у смислу наведене одредбе.

Сходно изложеном, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић